

GREENZONE ISLAND

DEEL 1

de Duivels saga

Ingeborg Hoogenboom

inkijkexemplaar

GREENZONE ISLAND

DEEL 1

de Duivels saga

Ingeborg Hoogenboom

Eerste druk 2023
Copyright © Ingeborg Hoogenboom

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-85-0 | NUR 285
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GREENZONE ISLAND

DEEL 1

de Duivels saga

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voorwoord

Toen ik begon met het schrijven aan Greenzone Island wist ik nog niet waar dit verhaal mij heen zou leiden. Ik wist dat ik een gaaf idee voor een verhaal had, maar dat het uiteindelijk in een boek zou belanden had ik nooit verwacht. Ik heb er ook best lang over gedaan voordat ik tevreden was met mijn verhaal. We zijn inmiddels 11 jaar verder nadat ik de eerste ideeën op papier had gezet.

In die 11 jaar heb ik natuurlijk niet stil gezeten. Wat ik zelf niet verwacht had was dat na deel 1 er nog een tweede deel achteraan zou komen. Ook dit verhaal is een prachtig project om aan te werken en ligt nu ook bij de uitgever.

Ik heb dit boek natuurlijk niet zonder hulp van anderen kunnen schrijven. Mijn vriend Timmy is mijn steun en toeverlaat, en soms ook een stok achter de deur. Daarnaast ben ik ook blij met mijn uitgever die mij deze kans heeft geboden, zonder hen zouden jullie dit boek niet in handen hebben.

Ik wil jullie veel plezier wensen met het lezen van dit boek. Have Fun on Greenzone Island!

Ingeborg

Proloog

Het is rustig in de club. De dance muziek beukt hard door de speakers en een kleine groep mensen danst op de dansvloer. Over de lange eikenhouten bar gaan drugs. In de hoek tegen de houten lambrisering zit een man van middelbare leeftijd, gekleed in een donkerrood gilet. Hij draagt een hoed. Tussen zijn vingers houdt de man een sigaar. Eigenlijk gebeurt er niet zo veel in de club; de vrijdagen zijn altijd rustig. Dit komt omdat club Deamon in een afgelegen buurt ligt. Het wordt een spookbuurt genoemd, omdat verder alleen maar vervallen villa's staan.

Ondanks dat het rustig is, heeft mijn vader toch twee bijzondere klanten weten te strikken: Stephanie Brook en Rowan Dendron. Mijn vader heeft ze ervan overtuigd om hierheen te komen. Dit heeft hij ook bij Sheila Robinson en David de Ruiters gedaan. Ik vind het nog steeds bijzonder dat hij meerdere personen naar een bijna verlaten club weet te krijgen.

Mijn vader is Diablo, de Duivel. Hij is de eigenaar van club Deamon. Hij kan alles doen wat hij wil in die club. Zelfs als de politie lucht krijgt van alles wat hier gebeurt zullen ze nooit bewijs tegen hem vinden. Hij zal ervoor zorgen dat de club op naam van iemand anders komt te staan.

Rustig loop ik naar de twee nieuw binnengekomen bezoekers. 'Rowan, Stephanie!' zeg ik met een grote glimlach, alsof ik het beste met ze voor heb. Ik ken ze al jaren, het zijn een halfzusje en een halfbroertje van mij. Maar, dat weten zij niet. Zij zijn kinderen uit een buitenechtelijke relatie van mijn vader. 'Kom verder. Mijn vader verwachtte jullie al.' Ik knipoog naar Rowan. Dat is allemaal een show om ervoor te zorgen dat hij mij blijft vertrouwen. Ik laat hem geloven dat we een relatie hebben. Vanaf nu zal dat eindigen, vanaf nu zal hij van mijn vader zijn. In Stephanie's ogen zie ik dat ze nieuwsgierig wordt naar mij.

‘Hoe bedoel je naar je vader?’ vraagt Stephanie zachtjes en heel verbaasd.

‘Je weet toch dat ik een relatie heb met Isabella? Ze heeft hem waarschijnlijk over jou verteld, omdat jij een goede kennis van mij bent. Hij kent mij al. Ik ben gewend om door de deur naar de vipruimte te lopen,’ zegt Rowan spottend.

Rowans irritatie is duidelijk zichtbaar. Zijn ogen trekken samen en hij trekt zijn neus op.

Op dat moment krijg ik een idee. Ik kan hem natuurlijk nog een stukje verder overtuigen. Er komt een glimlach op mijn gezicht. ‘Wacht Rowan, als wij nou eens even een drankje gaan doen samen, dan kan Stephanie kennismaken met mijn vader. Dat “speciale moment” met hem wil ik haar niet ontnemen, doordat hij naar ons gaat snauwen dat wij niet zo klef moeten doen.’ Ik zie de blik in de ogen van Rowan aarzelend worden.

‘Dat lijkt mij een goed idee. Je weet natuurlijk nooit in wat voor stemming je vader is en het lijkt mij beter als we hem niet uit zijn humeur brengen.’ Hij kijkt Stephanie aan. ‘Goed plan?’

Ik zie in haar ogen dat ze twijfelt, die twijfel neem ik weg door magie te gebruiken. Haar twijfel vervang ik door vertrouwen.

‘Ik denk dat het wel kan, ik zie je daar wel,’ zegt ze zacht.

Ik grijns zwakjes. Die twee zullen elkaar daar nooit meer zien. Oh, ze zullen elkaar later wel weer ontmoeten. Is het niet op het eiland, dan is het wel in de hel. Ik pak haar hand en loop naar de achterkant van de ruimte waar het kantoor van mijn vader is. Ik klop op de deur.

Mijn vader opent de deur. ‘Isabella, is Stephanie daar?’

‘Ja, vader. Ik ga nog even iets drinken met Rowan, dan breng ik hem bij u.’

‘Dat is goed meisje, zorg dat hij zich vermaakt.’ Hij schudt Stephanie’s hand.

Rowan en ik ploffen neer op de loungebank. Hij is gelukkig.

‘Dan zijn we eindelijk samen,’ fluistert hij.

‘Misschien is dit de laatste keer. Als mijn vader erachter komt dat wij een relatie hebben, doodt hij jou,’ mompel ik.

Rowan schrikt. 'Moeten we hiermee stoppen?'

'We hoeven er niet mee te stoppen, we genieten er vanavond nog even van.' fluister ik in zijn oor. Ik kruip tegen hem aan. 'Je weet dat jij en ik niet voor altijd samen kunnen zijn.' Ik kus hem gepassioneerd.

De ober komt aanlopen.

'Champagne alsjeblieft, we hebben iets te vieren.' Ik glimlach.

De ober knikt en komt meteen terug met twee glazen en een fles.

'Op ons,' zeg ik als ik toost naar Rowan.

Hij geeft mij een kus op mijn wang. 'Op ons, Isabella. Dat wij voor altijd samen mogen zijn.'

Ik knik naar hem aan, neem een slokje en geniet van de bubbeltjes in mijn mond. Ik weet dat hij niet echt van mij houdt. Dat hij doet alsof, ik wil dat hij eerlijk is tegen mij.

'Hou je echt van mij?'

'Natuurlijk hou ik van je. Ik hou nog meer van David. Ik heb geen idee waar hij nu uithangt.'

'Dat weet ik,' fluister ik.

Ik weet waar David is en dat ze elkaar snel weer zullen zien. Dat ga ik hem niet vertellen. Ik neem nog een slok van mijn champagne en sta op. 'Het is tijd Rowan.'

'Isabella, kun je niet langer wachten? Zorgen dat ik hem nog niet hoef te spreken?'

'Jij moet naar mijn vader toe. Het is belangrijk.' Ik neem hem mee naar het kantoor van mijn vader. 'Pa, hier is Rowan.' Dit doet mij pijn, we hebben geen keus. Hij moet sterven, net als alle anderen. Alleen dan komt de weg vrij naar de troon.

'Jij kunt beter rusten vandaag. Morgen gaan we weer verder met ons plan.'

Ik schud mijn hoofd.

'Je moet niet om ze treuren,' fluistert hij. 'Ze zijn het niet waard.' Hij duwt mij zijn kantoor uit en begint zijn verhaal tegen Rowan.

Ik loop ik naar het appartement boven de club, de plek waar ik mijn rust zal vinden.

Piep, piep, piep! De wekker gaat. Rick ziet dat het al negen uur is. Welke dag is het eigenlijk? Zaterdag. Waarom heeft hij dan een wekker gezet? Hij heeft geen plannen voor vandaag gemaakt, maar besluit toch op te staan. Zijn kamer is vrij netjes, voor een jongenskamer. Aan de ene kant staat zijn kledingkast, daarnaast een bureau waar een computer op staat. Aan de andere kant van zijn kamer staat zijn bed, daarnaast een nachtkastje met een wekker erop.

Hij loopt naar beneden. Zoals altijd staat de tv aan. Hij let er niet op, totdat hij de nieuwslezer iets interessants hoort zeggen:

‘Vandaag zijn er alweer twee tieners als vermist opgegeven. Deze keer gaat het om de zestienjarige Stephanie Brook en Rowan Dendron. Ze zijn gisteravond voor het laatst gezien in club Deamon. Dit is bevestigd door getuigen. Ze zouden met een van de medewerkers naar de VIP-ruimte zijn gegaan. Daarna zijn ze niet meer gezien. Vorige week verdwenen er ook twee tieners, Sheila Robbinson en David de Ruiter. Heeft u ze gezien of weet u wat er op die bewuste avond gebeurd is? Bel met de tip lijn 0900.’

Rick zet de tv zachter en kijkt naar de foto’s die getoond worden. De jongeren lijken allemaal op elkaar. Hetzelfde uiterlijk; donkerbruin tot zwart haar en donkerbruine ogen. Ze hebben ongeveer dezelfde blik in hun ogen. Een blik die dwars door iedereen heen gaat en heel afstandelijk is, bijna arrogant. Ze hebben dezelfde geheimzinnige glimlach, zo een waarbij het lijkt alsof ze altijd wat van plan zijn.

Het beeld van David blijft op Ricks netvlies staan. Hij lijkt wel een beetje op die David. Bruin haar, dat altijd een beetje warrig zit, bruine ogen, die altijd dwars door alles en iedereen heen kijken. Zijn moeder vraagt hem altijd of hij wat vrolijker kan kijken en niet zo wil staren. Zij vindt hem dan een beetje eng. Hij kijkt weer naar de tv. Een

woordvoerder van de politie geeft meer details over de zaak.

Rick begrijpt het niet. Wat is er gebeurd met deze tieners? Hij zet de tv uit en gaat douchen om alles van zich af te spoelen, zodat hij met een leeg hoofd de dag kan beginnen.

Als hij na het douchen weer naar beneden komt, is zijn moeder thuis geweest van het boodschappen doen en naar haar werk is gegaan. Ze heeft een briefje achtergelaten dat hij niet moet vergeten om de hond uit te laten. Hij loopt naar buiten. Hij heeft hier helemaal geen zin in. Hij gaat liever naar zijn kamer.

Rick loopt naar de schuur, zodra hij de deur opent komt Lena op hem af lopen. 'Hey Lena.' Hij aait haar en klopt haar zachtjes op haar buik.

'Kom, we gaan wandelen.' Hij doet de riem om haar nek en neemt haar naar buiten.

Vandaag kiest hij voor zijn standaardrondje; eerst steekt hij de straat over en loopt dan zeventig meter verder het park in, dat aan zijn linkerhand ligt.

In het park loopt een man. Hij probeert de man te ontwijken, maar het lukt hem niet. De man spreekt hem aan.

'Hallo jongen!' Rick kijkt op en doet alsof hij de man niet eerder opgemerkt heeft.

'Wat is er, meneer?'

'Kom je vanavond naar Club Deamon? Het is de beste club uit de omgeving.'

Dit kan niet kloppen. 'Ik weet het niet meneer. Ik moet maandag naar school en heb nog bergen huiswerk,' liegt hij onzeker. Hij stapt achteruit 'Ik ben pas zestien. Ik mag nog niet naar binnen in uw club. Daarnaast heb ik berichten gehoord over nachtclubs, ik weet het niet. Ik denk dat mijn ouders het niet zo'n goed idee vinden als ik vanavond uitga.'

'Het is morgen zondag, jongen. Dan kun jij je huiswerk wel maken.'

'Ik heb zelf een dochter en die is ongeveer jouw leeftijd. Ik zou haar echt het plezier van het uitgaan niet ontzeggen.' De man glimlacht naar hem en steekt zijn hand uit. 'Hier, mijn kaartje. Daarop staat het adres

van de club. Ik zie je vanavond wel.' Hij draait zich om en loopt weg.

Rick staart de man verbaasd na. De ogen van die man, ze waren geel met rood, net als vuur! En die stem, was vreemd, bedwelmend, bijna dwingend. Hij had het idee dat hij alles moest doen wat die man zei. Hij kijkt om zich heen. De man lijkt verdwenen in het niets. Waar is Lena eigenlijk?

'Lena!'

De hond komt kwispelend terugrennen.

'Kom meisje, we gaan naar huis.' Met Lena aan de riem loopt hij in de richting van de rijtjeshuizen. De huizen met hun lichtbruine bakstenen en zwarte dakpannen, worden omgeven door aan kleine groepjes met bomen en struiken.

Halverwege de straat staat Lena opeens stil en begint te grommen en te blaffen.

'Wat is er nou, meisje? Er is daar niets.' Niet voor zover hij kan zien. Wat heeft dat stomme beest? 'Kom Lena, we gaan!' Zachtjes trekt hij aan de riem. Hij wil graag dat ze doorloopt. Op dat moment loopt zij verder. Heel vrolijk, alsof er niets gebeurd is. Ze stopt niet meer om te snuffelen.

Thuis stopt hij haar in de bench, loopt naar het huis en gaat gelijk naar zijn kamer. Daar haalt hij het kaartje uit zijn broekzak. "CLUB DEAMON, WAAR DE DEMONEN KOMEN OM TE DANSEN." staat erop. Hij denkt aan het nieuwsbericht. Die vier tieners zijn verdwenen in Club Deamon. Zou het iets te maken hebben met de club? Zou hij vanavond wel gaan? Waarom niet? Het is de stoerste club in de wijde omgeving. Als je daar wordt binnengelaten onder de achttien, heb je het helemaal gemaakt. Iedereen die daar geweigerd is, wil natuurlijk weten hoe het geweest is.

Vanavond gaat hij.

Neemt hij iemand mee? Hij denkt er even over na, maar komt al snel tot een conclusie dat er niemand uit zijn oude klas aardig genoeg is om te vragen. Hopelijk zitten er in zijn nieuwe klas wel aardige mensen. Het beeld van de man bezorgt hem de rillingen op zijn rug.

Hij gaat achter zijn laptop zitten en tikt op de zoekmachine Club

Deamon in. Meteen plopt de site van de club op. De foto's op de homepagina laten zien hoe leuk de mensen het daar hebben. Het ziet er inderdaad ook geweldig uit. Helaas kan hij niets vinden over de eigenaar van de club of over hoe de club daar gekomen is, maar wat maakt het ook uit. Hij klapt zijn laptop dicht en staat op. Vanavond gaat hij naar die club, of zijn ouders het nou goed vinden of niet.